

Sygn. akt I NWW 43/22

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik

w sprawie z powództwa M. A.

przeciwko R. G.

o ochronę dóbr osobistych,

w przedmiocie wniosku pozwanego o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie R. J. od orzekania w sprawie o sygn. akt III Cz 279/21,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 3 listopada 2022 r.,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie.

UZASADNIENIE

W piśmie z 13 grudnia 2021 r. pełnomocnik Pozwanego, R. G., zawarł wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie R.J. od orzekania w sprawie III Cz 279/21.

Postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 3 lutego 2022 r., III Cz 279/21 wskazany wniosek, w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, został przekazany Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego celem nadania mu dalszego biegu.

Na podstawie zarządzenia z 19 września 2022 r., pismem z 27 września 2022 r., Wnioskodawca został zapytany, czy z uwagi na podniesione o wyłączenie sędziego zarzuty, wnosi o rozpoznania wniosku w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia

8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: u.SN), czy też w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i nast. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2020, poz. 2072; 2021, poz. 1080, 1236; 2022, poz. 655, 1259, 1933).

W piśmie z 10 października 2022 r. pełnomocnik Poznanego wskazał, że wniosek o wyłączenie sędziego został złożony w trybie art. 49 § 1 k.p.c., a w związku z tym winien zostać rozpoznany na podstawie art. 52 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 u.SN, w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190 ze zm.), przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane postanowienie, zgodnie z zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinno polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Podstawą przekazania Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosku oskarżonego o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie R. J. był art. 26 § 2 u.SN, dlatego – w świetle powyższego – Sąd

Najwyższy, pomijając dyspozycję tego przepisu, stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie.

[as]